

“Per resoldre la crisi, oferirem a Hezbol·là la creació d'un estat deconfessionalitzat”

Samir Frangieh (Zgharta, 1945) és l'últim d'una nissaga de polítics en una de les famílies maronites més preeminents del Líban. El seu pare va ser diputat i ministre durant molts anys, i és considerat com un dels pares de la independència del país. Després d'haver treballat durant molts anys de periodista i professor a la universitat, tant al Líban com a França, el 2005 va ser elegit diputat per l'anomenat Bloc del 14 de Març, una aliança entre el moviment fundat per Rafiq Hariri i un grup de diversos partits i personalitats cristianes, i que ara governa el país.

Quines són les arrels de l'actual crisi política al Líban?

—Totes són de tipus regional, no internes. En concret, hi ha tres factors desencadenants, tots relacionats amb Síria, que mai no ha reconegut la independència del Líban. En primer lloc, Síria no ha assimilat la retirada de les seves tropes que va haver de dur a terme la primavera de 2005, i intenta tornar a recuperar el control del país. En segon lloc, l'aprovació del tribunal penal internacional per a jutjar l'assassinat de Hariri, que les autoritats sirianes consideren que posa en perill la supervivència del règim. Finalment, amb la guerra contra Israel, Hezbol·là va intentar tornar a situar el Líban dins l'eix regional format per Síria, l'Iran, i Hamàs, del qual havia sortit el 2005.

—Per tant, no serà possible resoldre la crisi libanesa fins que no s'acabi l'enfrontament entre els EUA i Israel d'una banda, i l'Iran i Síria de l'altra?

—No ho sé. En tot cas hem d'intentar que això no sigui així. Per aquesta raó hem decidit de fer dues ofertes als dos grans partits xiïtes, Amal i Hezbol·là. La primera és deixar el nostre país al marge del conflicte que

enfrenta aquestes grans potències. El Líban no pot tornar a ser el camp de batalla d'uns altres estats, com va succeir l'estiu passat. La segona és acordar que el Líban és un país àrab i, per tant, totes les comunitats religioses s'han d'alinejar amb la posició de la Lliga Àrab, expressada a la cimera

Samir Frangieh

de Riad del març d'enguany. Un punt fonamental per al poble àrab és que siguin els estats àrabs que decideixin el futur de la regió, i no pas potències

estrangeres com els EUA o l'Iran.

—Creieu, doncs, que Hezbol·là és un actor independent capaç de distanciar-se de l'Iran?

—No crec que sigui totalment independent, però tampoc no li demanem que ho sigui, sinó només que reconegui que no pot imposar la seva voluntat al conjunt d'un poble libanès que no vol tornar a pagar el preu d'un conflicte regional. Hezbol·là només representa la meitat d'una de les comunitats libaneses, per molt ben organitzat i armat que estigui. El 15% d'un país no pot imposar l'opinió al 85% restant.

—Però l'oposició no és tan sols el 15%; també inclou molts cristians, i diuen que fins i tot arribaria a tenir el suport de la meitat de la població...

—Una cosa és el resultat de les eleccions, i una altra la posició de la població en qüestions concretes. Hezbol·là s'atribueix el suport de la majoria dels cristians perquè s'ha aliat amb el general Aoun. Però aquest es va presentar a les eleccions amb un programa que incloïa el desarmament de l'organització islamista. De fet, en aquell moment, la seva posició era més hostil a Hezbol·là que no pas la

nostra. No hem de perdre de vista que fins i tot l'església maronita ha declarat que una comunitat no pot decidir unilateralment entrar en guerra, una posició en què coincideixen la majoria de cristians.

—Quines contrapartides penseu oferir a Hezbol·là perquè canviï de posició?

—La principal és reconstruir l'estat sobre unes bases més estables, que han d'incloure una desconfessionalització del país. No pot ser que tots els càrrecs resultin determinats per la pertinença a una comunitat o una altra. Hem de construir un estat civil per evitar que en un futur les recances comunitàries tornin a incendiar el país, i per fer-ho volem que Hezbol·là hi tingui un paper important. Només així reforçarem la possibilitat de viure junts d'acord amb els valors de la solidaritat i la diversitat.

—Creieu que l'intent de fer caure el govern a base de la mobilització popular ha fracassat?

—Sí, totalment. Des del mes de gener hi ha hagut tota mena d'actes de pressió, fins i tot una acampada al centre de la ciutat, per a forçar la dimissió del govern. Tot i que algunes d'aquestes accions continuen, tothom ja reconeix que no aconseguiran el seu propòsit. El Líban no és Gaza. Una comunitat no pot prendre el poder contra les altres, i Hezbol·là ja ho ha entès. No obstant això, un acord necessita temps. Tanmateix, crec que les coses tot just comencen a moure's.

—Les properes eleccions presidencials diuen que seran decisives...

—Sí, i no tan sols per al Líban, sinó per a tota la regió i la comunitat internacional. Jo crec que el nom del futur president no és la cosa més important, sinó que darrere hi hagi realment un compromís sobre un programa comú entre totes les forces polítiques per a refer el país. Això no hauria pas de ser tan difícil. Tothom sap quins són els límits de cadascú; els hauria d'interioritzar i negociar a partir d'aquí.

—Si no hi ha acord, forçareu una elecció per una majoria mínima, tot i que contradigui la Constitució?

—Si no ens queda cap més opció, sí. El país no pot estar sense un president, perquè crearia inestabilitat i

“Una cosa és el resultat de les eleccions, i una altra la posició de la població en qüestions concretes”

tota classe de desordres. Queden dos mesos per a arribar a un acord. L'oposició ens han amenaçat de fer boicot a l'elecció no presentant-se al Parlament, i nosaltres diem que anirem endavant sense el quòrum necessari. Ara és el moment per a negociar i evitar el pitjor escenari possible.

—Creieu que el general Aoun és un possible candidat per a la presidència?

—De cap manera. Es tracta d'elegir algú que sigui capaç de gestionar el país, i no un individu obsessionat a ser el president des que va néixer. A diferència de Hezbol·là, que és una realitat política i social que cal tenir en compte, Aoun és un fenomen temporal. El general és un home que no expressa uns interessos de classe ni unes aspiracions profundes de la població libanesa, sinó que es basa en un moviment populista que juga a la política de la por per instal·lar la creença que el país necessita un cabdill. No ens cal un visionari, sinó

simplement una persona sàvia i que entengui que s'ha de respectar la llei i la Constitució.

—Hi ha informes alarmants sobre un rearmament de la població civil, i es diu que l'espectre de la guerra civil recorre el país. Hi esteu d'acord?

—Al Líban hi ha hagut sempre molta gent que té a casa una arma per si de cas. És possible que l'adquisició d'armes hagi augmentat després de la darrera guerra, però no hi ha cap milícia preparant una guerra civil. La lliçó dels quinze anys de confrontació civil ha impregnat l'ànima dels libanesos.

—Com veieu el futur del món àrab?

—Es troba en un moment decisiu perquè se li presenta una cruïlla. Té dos possibles camins: l'un el simbolitza Gaza, un territori gestionat com un emirat islàmic regit per uns tribu-

*Ricard González
Washington*